

Cauza C-3/09

Erotic Center BVBA

împotriva

Belgische Staat

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de hof van beroep te Gent)

„A șasea directivă TVA — Articolul 12 alineatul (3) litera (a) — Anexa H — Cota redusă de TVA — Noțiunea «drept de intrare la un cinematograful» — Cabină individuală pentru vizionarea unor filme la cerere”

Sumarul hotărârii

Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Posibilitatea statelor membre de a aplica o cotă redusă pentru anumite livrări de bunuri și prestări de servicii

(Directiva nr. 77/388 a Consiliului, anexa H a șaptea categorie primul paragraf)

Noțiunea de drept de intrare la un cinematograful cuprinsă în primul paragraf al celei de a șaptea categorii din anexa H la A șasea directivă 77/388 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/4, trebuie să fie interpretată în sensul că nu privește plata efectuată de un consumator în scopul de a putea beneficia de vizionarea individualizată a unui sau a mai multor filme sau a unor extrase din filme într-un spațiu privat, precum cabinele individuale de vizionare.

Astfel, pe lângă faptul că noțiunea de drept de intrare la un cinematograful trebuie interpretată în conformitate cu sensul obișnuit al acestor termeni, diferitele manifestări și instituții enumerate în primul paragraf al celei de a șaptea categorii din anexa menționată H au în comun în special calitatea de a fi accesibile publicului în schimbul plății prealabile a unui drept de intrare care conferă tuturor persoanelor ce îl achită dreptul de a profita în mod colectiv de prestații culturale și de divertisment caracteristice acestor manifestări sau instituții.

(a se vedea punctele 16, 17 și 19 și dispozitivul)

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

18 martie 2010(*)

„A șasea directivă TVA — Articolul 12 alineatul (3) litera (a) — Anexa H — Cota redusă de TVA — Noțiunea «drept de intrare la un cinematograful» — Cabină individuală pentru vizionarea unor filme la

cerere”

În cauza C-3/09,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de hof van beroep te Gent (Belgia), prin decizia din 23 decembrie 2008, primită de Curte la 8 ianuarie 2009, în procedura

Erotic Center BVBA

împotriva

Belgische Staat,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din doamna C. Toader, președinte de cameră, domnii K. Schieman (raportor) și P. Krijs, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 ianuarie 2010,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Erotic Center BVBA, de J. van Besien, advocaat;
- pentru guvernul belgian, de doamna M. Jacobs, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de domnii D. Triantafyllou și W. Roels, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea noțiunii „cinematograf” cuprinse în a șaptea categorie din anexa H la A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/4/CE a Consiliului din 19 ianuarie 2001 (JO L 22, p. 17, denumită în continuare „A șasea directivă”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Erotic Center BVBA (denumit în continuare „E. Center”), pe de o parte, și Belgische Staat, pe de altă parte, având ca obiect aplicarea sau neaplicarea unei cote reduse a taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”) asupra sumelor percepute de E. Center cu ocazia utilizării de cabine individuale pentru vizionarea unor filme situate în localurile acestei societăți.

Cadrul juridic

Reglementarea Uniunii

3 Articolul 12 alineatul (3) litera (a) din A 7asea directivă prevede:

„Cota standard a [TVA] este fixată de fiecare stat membru ca procent din baza de impozitare și este aceeași pentru livrarea de bunuri și pentru prestarea de servicii. [...]

[...]

De asemenea, statele membre pot aplica fie una, fie două cote reduse. Aceste cote reduse se fixează ca procent din baza de impozitare, care nu poate fi mai mic de 5 % și se aplică numai livrărilor de bunuri și prestațiilor de servicii din categoriile prevăzute în anexa H.” [traducere neoficială]

4 Anexa H la A 7asea directivă, intitulată „Lista livrărilor de bunuri și prestațiilor de servicii cărora le pot fi aplicate cotele reduse de TVA”, enumeră diverse categorii. A 7aptea categorie din anexa menționată are următorul conținut:

„Dreptul de intrare la spectacole, teatre, circuri, târguri, parcuri de distracții, concerte, muzee, grădini zoologice, cinematografe, expoziții și manifestări și instituții culturale similare.

Receptarea serviciilor de radiodifuziune și televiziune.” [traducere neoficială]

Reglementarea națională

5 Articolul 1 alineatul 1 din Decretul regal nr. 20 din 20 iulie 1970 de stabilire a cotelor taxei pe valoarea adăugată și de stabilire a repartizării bunurilor și a serviciilor în funcție de aceste cote (denumit în continuare „Decretul regal nr. 20”) prevede că TVA-ul este perceput la cota redusă de 6 % pentru bunurile și serviciile desemnate în tabelul A din anexa la decretul menționat.

6 Rubrica XXVIII din tabelul A menționează următoarele servicii:

„Acordarea dreptului de intrare în instituții culturale, sportive sau de divertisment și acordarea dreptului de a le utiliza, cu excepția:

- a) dreptului de utilizare a aparatelor automate de divertisment;
- b) punerii la dispoziție de bunuri mobile.”

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

7 La 15 septembrie 2004, autoritățile fiscale au efectuat în localurile E. Center un control privind aplicarea reglementării în materie de TVA în perioada 1 ianuarie-30 iunie 2004. În urma acestui control, autoritățile menționate, la 9 noiembrie 2004, au întocmit un proces-verbal de stabilire a unei rectificări a impunerii în sarcina E. Center din cauza faptului că aceasta din urmă, în mod eronat, ar fi aplicat cota redusă de TVA de 6 %, în locul cotei generale de 21 %, veniturilor percepute cu ocazia punerii la dispoziție de cabine pentru vizionare. Astfel, i-au fost imputate societății E. Center sumele de 48 454,36 euro și de 4 840 de euro, corespunzătoare TVA-ului pretins eludat și, respectiv, unei amenzi.

8 După notificarea, la 24 decembrie 2004, către societatea E. Center, a unei somații de plată a sumelor respective, aceasta, la 22 martie 2005, a introdus o acțiune având ca obiect obținerea anulării respectivei somații în fața rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Întrucât această acțiune a fost respinsă prin hotărârea din 10 septembrie 2007, E. Center a făcut apel împotriva

acestei decizii în fața hof van beroep te Gent.

9 În fața instanței menționate, E. Center susține că respectivele cabine pentru vizionare fac parte din categoria „instituții culturale, sportive sau de divertisment” în sensul rubricii XXVIII din tabelul A din anexa la Decretul regal nr. 20, întrucât, în special, astfel de cabine trebuie să fie calificate drept „cinematograf” în sensul celei de a șaptea categorii din anexa H la A șasea directivă, astfel cum ar fi decis de altfel deja instanțele olandeze. Potrivit E. Center, numărul de locuri pe scaune, natura filmului proiectat sau tehnica de proiectare utilizată ar fi, în special, lipsite de relevanță în scopul unei astfel de calificări.

10 În ceea ce privește guvernul belgian, acesta consideră că serviciile prestate în cabinele menționate corespund noțiunii „aparat automat de divertisment” în sensul rubricii XXVIII menționate, întrucât proiectarea de filme în acestea este declanșată de introducerea de monede într-un aparat cu posibilitatea de a trece de la un film la altul. Potrivit guvernului belgian, astfel de cabine nu ar putea, pe de altă parte, să fie calificate drept „cinematograf”, întrucât acestea nu constituie spații în care un grup de persoane poate în mod colectiv să vadă un singur și același film a cărui proiectare este declanșată fără intervenția spectatorilor, care, pe de altă parte, au dobândit anticipat un drept de intrare pentru aceasta.

11 Instanța de trimitere arată că, prin adoptarea rubricii XXVIII din tabelul A din anexa la Decretul regal nr. 20, legiuitorul belgian a folosit posibilitatea deschisă de articolul 12 alineatul (3) litera (a) din A șasea directivă coroborat cu a șaptea categorie din anexa H la aceasta, astfel încât respectiva rubrică XXVIII trebuie interpretată ca acoperind în special cinematografele în sensul acestei a șaptea categorii. Instanța menționată consideră că necesitatea de a interpreta norma națională într-un mod care să fie conform cu A șasea directivă și cu noțiunile uniforme care îi sunt proprii implică faptul că, în cazul în care cabinele în cauză sunt considerate cinematografe în sensul directivei menționate, acestea nu vor putea fi calificate drept aparate automate de divertisment în sensul rubricii XXVIII și va trebui să le fie aplicată cota redusă de 6 %.

12 În aceste condiții, hof van beroep te Gent a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„O cabină care constă într-un spațiu ce poate fi închis, în care o singură persoană poate lua loc și în care poate viziona filme pe un ecran de televizor în schimbul unei plăți, proiectarea filmului fiind declanșată chiar de această persoană prin introducerea unei monede într-un dispozitiv, persoana respectivă având posibilitatea să aleagă între mai multe filme pe care le poate alterna după cum dorește în timpul pentru care a plătit, trebuie considerată «cinematograf» în sensul [celei de a șaptea] categorii din anexa H la [A șasea directivă]?”

Cu privire la întrebarea preliminară

13 Astfel cum rezultă din modul său de redactare, primul paragraf al celei de a șaptea categorii din anexa H la A șasea directivă privește „dreptul de intrare” la diverse manifestări și instituții culturale și de divertisment pe care aceasta le enumeră (a se vedea Hotărârea din 23 octombrie 2003, Comisia/Germania, C-109/02, Rec., p. I-12691, punctul 25), printre care se numără, printre altele, „cinematografele”.

14 În absența, în A șasea directivă, a unei definiții a noțiunii de drept de intrare la un cinematograf prevăzute în anexa menționată H la a șaptea categorie, această noțiune trebuie interpretată în lumina contextului în care se situează în cadrul celei de A șasea directive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 ianuarie 2001, Comisia/Spania, C-83/99, Rec., p. I-445, punctul 17).

15 În această privință și precum a subliniat anterior Curtea, din articolul 12 alineatul (3) litera (a) din A șasea directivă rezultă că statele membre pot aplica fie una, fie două cote reduse prin derogare de la principiul potrivit căruia este aplicabilă cota standard. În plus, potrivit acestei dispoziții, cotele reduse de TVA se aplică numai livrărilor de bunuri și prestațiilor de servicii din categoriile prevăzute în anexa H la această directivă. Or, dintr-o jurisprudență constantă rezultă că dispozițiile care au caracter de derogare de la un principiu sunt de strictă interpretare (a se vedea în special Hotărârea Comisia/Spania, citată anterior, punctele 18 și 19, precum și jurisprudența citată).

16 Rezultă în special că noțiunea de drept de intrare la un cinematograf trebuie interpretată în conformitate cu sensul obișnuit al acestor termeni (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior Comisia/Spania, punctul 20, și Comisia/Germania, punctul 23).

17 Pe de altă parte și astfel cum au subliniat guvernul belgian și Comisia Europeană, trebuie să se arate că diferitele manifestări și instituții enumerate în primul paragraf al celei de a șaptea categorii din anexa H la A șasea directivă au în comun în special calitatea de a fi accesibile publicului în schimbul plății prealabile a unui drept de intrare care conferă tuturor persoanelor ce îl achită dreptul de a profita în mod colectiv de prestații culturale și de divertisment caracteristice acestor manifestări sau instituții.

18 Rezultă din cele de mai sus că noțiunea de drept de intrare la un cinematograf în sensul primului paragraf al celei de a șaptea categorii din anexa H la A șasea directivă, având în vedere sensul obișnuit al acestor termeni și contextul propriu dispoziției în care aceștia sunt cuprinși, nu poate fi interpretată în sensul că acoperă plata efectuată de un consumator în scopul de a putea beneficia de vizionarea individualizată a unui sau a mai multor filme sau a unor extrase din filme într-un spațiu privat, precum cabinele în discuție în acțiunea principală.

19 Prin urmare, trebuie să se răspundă la întrebarea preliminară că noțiunea de drept de intrare la un cinematograf cuprinsă în primul paragraf al celei de a șaptea categorii din anexa H la A șasea directivă trebuie să fie interpretată în sensul că nu privește plata efectuată de un consumator în scopul de a putea beneficia de vizionarea individualizată a unui sau a mai multor filme sau a unor extrase din filme într-un spațiu privat, precum cabinele în discuție în acțiunea principală.

Cu privire la cheltuielile de judecată

20 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

Noțiunea de drept de intrare la un cinematograf cuprinsă în primul paragraf al celei de a șaptea categorii din anexa H la A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/4/CE a Consiliului din 19 ianuarie 2001, trebuie să fie interpretată în sensul că nu privește plata efectuată de un consumator în scopul de a putea beneficia de vizionarea individualizată a unui sau a mai multor filme sau a unor extrase din filme într-un spațiu privat, precum cabinele în discuție în acțiunea principală.

Semnături

* Limba de procedură: olandeză.